

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΗΒΩΝ και ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ(9 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ)

Ο μήνας Σεπτέμβριος, ο πρώτος μήνας του εκκλησιαστικού έτους, είναι αφιερωμένος στο σταυρό του Κυρίου μας. Στις 14 Σεπτεμβρίου γιορτάζουμε την ύψωση του σταυρού και μία Κυριακή πριν και μία Κυριακή μετά έχουμε τα προεόρτια και τα μετέορτα της υψώσεως του σταυρού. **Έτσι σ' όλο το μήνα το θέμα του σταυρού κυριαρχεί στα αναγνώσματα και στους ύμνους των ακολουθιών.**

Ας αναλύσουμε το ευαγγελικό ανάγνωσμα της Κυριακής προ της υψώσεως του τιμίου σταυρού. Το ανάγνωσμα αυτό είναι παρμένο από το κατά Ιωάννη ευαγγέλιο (Ιω. 3,13-17) και μάλιστα από τη συνομιλία του Χριστού με τον Φαρισαίο Νικόδημο, που ήταν κρυφός μαθητής του Ιησού και ο οποίος μαζί με τον Ιωσήφ θα τον κηδεύσουν αργότερα μετά τη σταύρωση και τη θανάτου. Λέγει λοιπόν ο Ιησούς στον Νικόδημο ανάμεσα στα άλλα τα εξής:

«Ουδείς αναβέβηκεν εις τον ουρανόν ει μη ο εκ του ουρανού καταβάς, ο υιός του ανθρώπου ο ων εν τω ουρανώ».

Ο Νικόδημος θεωρεί τον Χριστό ότι είναι απλώς ένας δάσκαλος του νόμου του Θεού, ένας νέος μεγάλος προφήτης. Δεν αντιλαμβάνεται ότι ο Χριστός είναι ο υιός του Θεού που ενηθρόπησε για να μας σώσει. Γι' αυτό ο Χριστός είναι σαν να του λέγει: Μη νομίσεις ότι εγώ είμαι διδάσκαλος σαν τους άλλους τους προφήτες, που ήταν από τη γη. Εγώ έρχομαι από τον ουρανό. Κανείς από τους προφήτες δεν ήρθε από τον ουρανό· εγώ όμως κατοικώ εκεί. Και πρόσεξε την διαφορά· ενώ ήρθα εδώ στη γη, εν τούτοις συνεχίζω να κατοικώ στον ουρανό. Είμαι δηλαδή πανταχού παρών και τα πάντα πληρών. Αυτό δεν συμβαίνει όμως στους ανθρώπους. Μόνον ο Θεός μπορεί να είναι πανταχού παρών και τα πάντα πληρών. Συνεπώς Νικόδημε πρόσεξε· δεν είμαι ένας συνήθης προφήτης. Αφού έχω ιδιότητες του Θεού είμαι θεάνθρωπος. Εδώ η φράση «**υιός ανθρώπου**» δεν σημαίνει απλώς τον άνθρωπο, κατά την ερμηνεία του αγίου Χρυσοστόμου, αλλά ολόκληρη την ύπαρξη του Χριστού, ανθρωπότητα και θεότητα μαζί. Διότι συνηθίζει ο Χριστός ν' αποκαλεί το παν άλλοτε μεν από την θεία, άλλοτε δε από την ανθρώπινη του φύση.

«Και καθώς Μωσής ύψωσε τον όφιν εν τη ερήμω, ούτως υψωθήναι δει τον υιόν του ανθρώπου, ίνα πας ο πιστεύων εις αυτόν μη απόληται, αλλ' έχει ζωήν αιώνιον».

Στην Παλαιά Διαθήκη, όταν ο ισραηλιτικός λαός γόγγυσε εναντίον του Θεού και του δούλου του Μωσής, ο Θεός έστειλε φαρμακερά φίδια που δάγκαναν και θανάτωναν τους ασεβείς γογγυστές. Τότε οι Ισραηλίτες έντρομοι παρακάλεσαν από τον Μωσή να προσευχηθεί στον Κύριο, για να τους σώσει από τα θανατηφόρα φίδια. Τότε ο Θεός έδωσε στον Μωσή μία παράξενη εντολή. Του είπε να κατασκευάσει ένα χάλκινο φίδι και να τον υψώσει πάνω σ' ένα κοντάρι, ώστε να είναι θεατό από όλους. Κι όταν τα φίδια δαγκάνουν τους Ισραηλίτες, εκείνοι να κοιτούν το υψωμένο χάλκινο φίδι και θα σώζονται (Αριθμ. 21,8).

Αυτή την ιστορία της Παλαιάς Διαθήκης αναφέρει εδώ ο Χριστός, για να δείξει ότι ήταν προτύπωση του τι έμελλε να επακολουθήσει. Ο Χριστός θα υψωνόταν στο σταυρό σαν κακούργος, σαν παλιάνθρωπος, σαν εγκληματίας –**αυτός είναι ο συμβολισμός του Χριστού ως φιδιού**- για να σώσει αυτούς που θα πίστευαν σ’ αυτόν από το δηλητήριο της αμαρτίας κι από το δάγκωμα του αληθινού φιδιού, του Σατανά.

Χάλκινο ήταν το φίδι, δηλαδή ψεύτικο. Ψευδής ήταν και ο χαρακτηρισμός του Χριστού ως κακούργου. Οι Ιουδαίοι τότε απέφευγαν τον προσωρινό θάνατο· οι πιστοί αποφεύγουν τώρα τον αιώνιο. Το δάγκωμα του φιδιού γιατρευόταν με τη θέα του φιδιού. Ο αιώνιος θάνατος αποφεύγεται με τον πρόσκαιρο θάνατο του Χριστού. Ο χάλκινος όφις δεν είχε δηλητήριο· ο Χριστός δεν είχε αμαρτία. «Αμαρτίαν γαρ ουκ εποίησεν, ουδέ δόλος ευρέθη εν τω στόματι αυτού» (Α΄ Πέτρ. 2,22). Κι έτσι «απεγύμνωσε τις αρχές και τις εξουσίες (δηλαδή τους δαίμονες) και τις ξευτέλισε με αποφασιστικότητα δημόσια, επικρατώντας τελείως επάνω τους με τον σταυρό του» (Κολ. 2,15).

Εδώ ο Χριστός αποκαλύπτει πολύ νωρίς ότι προγνωρίζει και έχει προαναγγείλει ήδη από την Παλαιά Διαθήκη το σταυρικό του θάνατο. Το γνωρίζει και θεληματικά το αποδέχεται. **Δεν είναι σημείο αδυναμίας του αλλά αποκάλυψη της αγάπης του.** Ο Χριστός ζη εξ αρχής το τραγικό βίωμα του σταυρού. Προαισθάνεται την οδύνη, την εγκατάλειψη, τον ονειδισμό. Κι όμως προχωρεί απτόητος και σταθερός. Κι αν κάποτε η ανθρώπινη του φύση βγάλει την κραυγή «παρελθέτω απ’ εμού το ποτήριον τούτο» **αμέσως θα προσθέσει, ταυτιζόμενη πλήρως με το θείο του θέλημα**, «πλην ουχ ως εγώ θέλω, αλλ’ ως συ» (Ματθ. 26,29). Πάντως προγνωρίζει και τη νίκη του και την τελική επικράτησή του.

«Ούτω γαρ ηγάπησεν ο Θεός τον κόσμον, ώστε τον υιόν αυτού τον μονογενή έδωκεν, ίνα πας ο πιστεύων εις αυτόν μη απόληται, αλλ’ έχει ζωήν αιώνιον. Ου γαρ απέστειλεν ο Θεός τον υιόν αυτού εις τον κόσμον ίνα κρίνη τον κόσμον, αλλ’ ίνα σωθή ο κόσμος δι’ αυτού».

Πόσο είναι το μέγεθος της σταυρικής αγάπης του Θεού! Δεν έστειλε κάποιον δούλο, άγγελο, ή αρχάγγελο στους ανθρώπους για να σταυρωθεί, αλλά τον υιό του τον μονογενή. Τον υιό του τον μονογενή! Ας το σκεφθούμε λίγο αυτό. Ποιος από μας θυσιάζει το μονάκριβο παιδί του χάριν κάποιου άλλου; Θέλησε να ελκύσει τους ανθρώπους προς αυτόν, όχι με τη δύναμη και τη δόξα του, αλλά με την αγάπη του και την ταπείνωση του.

Σταυρώθηκε και ενώ όλοι τον εχλεύαζαν και τον διέσυραν, ενώ το τίμιο αίμα του χυνόταν στη βρωμερή γη και οι πόνοι τον έκαναν να σφαδάζει, εκείνος όχι μόνο δεν τους καταράστηκε, όπως θα έκανε άλλος στη θέση του, όχι μόνο δεν εξέφρασε καμμία αγανάκτηση ή έστω ένα ανθρώπινο παράπονο, αλλά και προσευχήθηκε για τους σταυρωτές του, να τους συγχωρήσει ο Θεός. «Πάτερ άφες αυτοίς· ου γαρ οίδασι τι ποιούσι» (Λουκ. 23,34).

Πόσο αγάπησε ο Θεός τον κόσμο!!!

Αρχιμ. Μελέτιος Απ. Βαδραχάνης